

Зацвіла в долині

Червона калина,
Ніби засміялась
Дівчина-дитина.
Любо, любо стало,
Пташечка зраділа
І защебетала.
Почула дівчина
І в білій свитині
З біленької хати
Вийшла погуляти
У гай на долину.
І вийшов до неї
З зеленого гаю
Козак молоденький;
Цілує, вітає,
І йдуть по долині,
І йдучи співають.
Як діточок двоє,
Під тую калину
Прийшли, посідали
І поцілувались.
Якого ж ми раю
У бога благаєм?
Рай у серце лізе,
А ми в церкву лізеї
Заплющивши очі, —
Такого не хочем.
Сказав би я правду
Та що з неї буде?
Самому завадить,
А попам та людям
Однаково буде.

[Кос-Арал 1849]